ΑΝΤΙΒΑΡΟ

Η μερική και προσωρινή κρατικοποίηση των τραπεζών δεν είναι «αντικαπιταλιστική ιδεοληψία»…

Είναι απαραίτητο και αναπόφευκτο μέτρο χρηματοοικονομικής εξυγίανσής των τραπεζών:

Η «υγεία» των τραπεζών αντανακλάται στο Δείκτη Κεφαλαιακής τους Επάρκειας (ΔΚΕ). Πρόκειται για ένα πηλίκο, στον αριθμητή του οποίου βρίσκονται (χονδρικά) τα Ίδια Κεφάλαια και στον παρανομαστή το στοιχεία του Ενεργητικού «σταθμισμένα» με το ρίσκο του.

Όσο μεγαλύτερος είναι ο ΔΚΕ, τόσο υγιέστερη είναι μια Τράπεζα…

Η πρόσφατη χρηματο-οικονομική κρίση, επέφερε τη χρεοκοπία πολλών κλάδων της οικονομίας, γεγονός που μεγιστοποίησε το ρίσκο των τραπεζών, δηλαδή αύξησε τον παρανομαστή του Δείκτη Κεφαλαιακής τους Επάρκειας.

Τα ποικίλα «προγράμματα σωτηρίας» των Τραπεζών τους προσέφεραν ρευστότητα (με τη μορφή προνομιούχων μετοχών, κυρίως) με αποτέλεσμα να αυξήσουν τον αριθμητή του Δείκτη Κεφαλαιακής τους Επάρκειας…

Όμως, η ρευστότητα αυτή δεν επιστρέφει στην πραγματική οικονομία, γιατί ελάχιστοι δανείζονται σε συνθήκες ύφεσης. Κι έτσι η κρίση βαθαίνει. Κι όσο βαθαίνει η κρίση, πολλαπλασιάζονται οι επισφάλειες των τραπεζών. Δηλαδή αυξάνεται το ρίσκο τους και μεγαλώνει (ξανά) ο παρανομαστής του Δείκτη Κεφαλαιακής τους Επάρκειας…

Ο μόνος τρόπο να σπάσει αυτός ο «φαύλος κύκλος», είναι να χτυπηθεί το πρόβλημα στη ρίζα του: Αντί να ενισχύουμε (συνεχώς) τον αριθμητή, να μειώσουμε απευθείας τον παρονομαστή του κλάσματος, δηλαδή να μειώσουμε το ρίσκο του Ενεργητικού τους.

Μ άλλα λόγια, να μειωθούν τα επιτόκια στα ήδη υφιστάμενά δάνειά τους. Γιατί όσο μικραίνουν οι τοκοχρεωλυτικές δόσεις των νοικοκυριών και των επιχειρήσεων, τόσο ευκολότερα τα ξεπληρώνουν, τόσο μικραίνουν οι επισφάλειές των τραπεζών, τόσο μικραίνει ο παρανομαστής του Δείκτη Κεφαλαιακή τους Επάρκεια, τόσο βελτιώνεται η χρηματοοικονομική υγεία τους.

Κι όσο διευκολύνονται οι δανειολήπτες να πληρώσουν τα δάνειά τους, τόσο αποταμιεύουν περισσότερο ή καταναλώνουν περισσότερο. Σε κάθε περίπτωση, μαζί με την εξυγίανση των τραπεζών, προκύπτει σταδιακή εξομάλυνση της αγοράς και αναζωογόνηση της οικονομίας.

Όμως η «δεσπόζουσα θέση» των Τραπεζών τις καθιστά «ανελαστικές προς τα κάτω»: το τραπεζικό καρτέλ δεν μπορεί να αποφασίσει μόνο του μείωση των τοκοχρεωλυτικών δόσεων (δηλαδή προσωρινή μείωση των κερδών του). Οπότε πρέπει το κράτος να ελέγξει προσωρινά (με μερική κρατικοποίηση) τις ισχυρότερες, ώστε να υποχρεωθούν όλες να ρίξουν το κόστος εξυπηρέτησης των δανείων τους.

Πρόκειται για λύση απλή και ριζοσπαστική ταυτόχρονα. Που σταματά και αντιστρέφει τη δυναμική της κρίσης, αντιμετωπίζοντας ταυτόχρονα και τα «γενεσιουργά» αίτιά της και τα «δευτερογενή» αίτια που την ανατροφοδοτούν…

Αυτά, περίπου, υποστηρίζουν σήμερα επιφανείς οικονομολόγοι διεθνώς- ανάμεσά τους και βραβεία Νόμπελ, όπως ο Πωλ Κρούγκμαν.